

Leugens

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

T.M. Logan

Leugens

Vertaald uit het Engels
door Bert Meelker

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4221 9

© 2017 T.M. Logan

© 2019 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Bert Meelker

Oorspronkelijke titel *Lies*

Oorspronkelijke uitgever Bonnier Zaffre

Omslagontwerp © DPS

Omslagillustratie © Trevor Payne / Arcangel Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Sally, Sophie en Tom

De hemel kent geen grotere razernij dan liefde omgeslagen
in haat...

William Congreve, *The Mourning Bride*

Een leugenaar moet een goed geheugen hebben.

Quintilianus, *Institutiones Oratoriae*

Ik vraag me vaak af wat er gebeurd zou zijn als ik die dag haar auto niet had gezien.

Als het stoplicht op groen had gestaan in plaats van op rood.

Als mijn zoon had zitten dommelen of dagdromen of de andere kant uit had gekeken.

Als ik vijf seconden sneller was opgeschoten in het stroperige Londense verkeer, of vijf seconden langzamer.

Als, als, als.

Maar ik zag haar auto wel.

En uit dat ene moment vloeide al het andere voort, steeds sneller voortgetrokken door de zwaartekracht, tot het niet meer te stoppen was. Onvermijdelijk.

Zou het allemaal anders gelopen zijn als ik gewoon was doorgereden naar huis?

Misschien. Misschien niet.

Misschien was 't het lot.

Donderdag

1

Het eerste woordje van mijn zoon was niet ‘papa’ of ‘mama’. Zijn eerste woordje was ‘Audi’. Wonderlijk, want ik had nooit een Audi gehad en met mijn salaris zou dat er waarschijnlijk ook nooit van komen. Maar William speelde al met autootjes voordat hij zelfs maar een stap kon lopen en herkende de emblemen lang voordat hij de namen kon lezen. Op zijn vierde (vier plus) was hij al een halve expert, en terwijl we ons stapvoets door het trage Noord-Londense verkeer bewogen, deed hij zijn autospelletje en spotte automerken die hij mij vanaf de achterbank toeriep.

‘Audi.. Renault... Beamer.’

We waren bijna thuis. Het stoplicht voor ons werd groen, en toen het weer op rood sprong waren we de derde in de rij. In de spiegel zag ik hoe hij zijn veterdiploma stevig met beide handen vasthield, alsof anders de wind ermee vandoor zou gaan. In de cd-speler zat een cd met kinderliedjes. *I am the music man, I come from down your way...*

William bleef maar autonamen roepen. ‘Ford,’ riep hij uit. ‘Alweer een Ford... mama-auto.’

Ik glimlachte. Mijn vrouw, Williams moeder, reed in een Volkswagen Golf. Telkens wanneer hij er een zag riep hij dat. Het was geen Volkswagen. Het was een ‘mama-auto’.

‘Het is een mama-auto. Papa, kijk.’

Mijn telefoon zoemde in de handsfreehouder: een Facebook-melding.

‘Wat zei je, Wills?’

‘Kijk, daar.’

Aan de overkant van de kruising boog een tegemoetkomende stroom auto’s linksaf, de ventweg op. Het spitsverkeer gleed in een brede stroom over de kruising; iedereen was op weg naar huis. De lage zon scheen recht in mijn gezicht, maar ik ving een glimp op van een vw Golf. En hij leek inderdaad op haar auto. Lichtblauw, vijfdeurs, hetzelfde SpongeBob-zonneschermbeschermer met zuignappen tegen de ruit van de zijdeur achter.

‘Goed gezien, kerel. Hij lijkt echt op mama’s auto.’

Ik liet mijn raampje zakken en voelde de frisse stadslucht in mijn gezicht. Toen hij even accelereerde op de ventweg viel er een gat achter de Golf. Het was een kenteken met een vijf en een negen. Het kenteken van de auto van mijn vrouw had een vijf en een negen. Ik kneep mijn ogen samen in een poging de letters te lezen.

KK59DWD.

Het was haar kenteken – het was niet net zo’n auto als de hare, het wás de hare. Ik kreeg dat vertrouwde gevoel in mijn borst, die lichte gloed die ik nog altijd voelde wanneer ze in de buurt was. De vw gaf richting aan op de ventweg en sloeg af naar de parkeerplaats van een Premier Inn. Hij reed de donkere ingang van een ondergrondse parkeergarage in en verdween uit het zicht.

Ze zal een afspraak met een klant hebben, iets van haar werk. Kan haar misschien beter maar met rust laten. Ze had de laatste tijd veel overgewerkt.

‘Mogen we naar mama toe?’ vroeg William. Zijn stem trilde van opwinding. ‘Ja, papa, ja?’

‘Ze heeft het vast druk, Wills. Met dingen voor haar werk.’

‘Dan kan ik haar mijn diploma laten zien.’ Hij was het woord nog niet helemaal de baas en het kwam eruit als *dilpoma*.

Het stoplicht was op groen gesprongen en de auto achter ons begon te toeteren.

‘Ach...’

‘Alsjeblieft, papa?’ Hij zat te wippen in zijn kinderzitje. ‘Dan kunnen we haar verrassen!’

Ik glimlachte weer. Het was tenslotte bijna vrijdag. ‘Ach, waarom ook niet, hè?’

Ik schakelde en nam in een opwelling een beslissing die mijn leven zou veranderen.

‘Vooruit, gaan we mama verrassen.’

Ik stond in de verkeerde baan, om rechtsaf te slaan moest ik twee overvolle rijbanen kruisen. Tegen de tijd dat iemand me had laten invoegen – na nog meer furieus getoeter – stond het stoplicht weer op rood.

‘Waar gaat mama zo snel naartoe?’ vroeg William.

‘We halen haar wel in, let maar op.’

In zijn houder lichtte mijn telefoon blauw op van de Facebook-melding. Ik tikte op het scherm en daar verscheen de foto die ik had genomen van William op het schoolplein, met het veterdiplo-ma dat hij van zijn juf van groep een had gekregen. Het bericht was vier keer geliket en nu was er ook een reactie van Williams peetmoeder Lisa: *O, wat lief! ☺ Wat een knappe vent! Dikke zoen van mij xx.*

Ik likete haar reactie.

Het licht sprong op groen en ik volgde de route die de auto van mijn vrouw had gereden, over de ventweg en dan het voorterrein van de Premier Inn op. De afrit af naar de ondergrondse parkeer-garage – een laag betonnen plafond, zware schaduwen op de plekken waar het licht van de tl-buizen niet doordrong – en stapvoets langs de rijen geparkeerde auto’s.

En daar stond hij: haar vw Golf, naast de lift. Van Mel geen spoor. Op een bord aan een betonnen paal stond PARKEREN UIT-

SLUITEND VOOR BEZOEKERS VAN DE PREMIER INN.

Naast haar auto was geen plek vrij dus ik reed nog een rondje, tot ik een plaatsje vond in de volgende rij, waar ik achterwaarts invoegde tegenover een buitenmaatse 4x4 die duidelijk te breed was voor de plek die hij bezet hield.

‘Gaan we nu naar mama toe?’ vroeg William, met zijn veterdiploma nog altijd stevig in beide handen, alsof hij zich opmaakte om het aan de koningin te laten zien.

‘Kom maar, gaan we naar boven om haar te zoeken. Daar is de lift.’

Hij begon te stralen. ‘Mag ik op het knopje drukken?’

De hotellobby had een donker glanzende vloer en een neutrale inrichting. Achter de balie stond alleen een tiener in een gilet. Williams warme handje greep mijn hand stevig vast, en samen keken we om ons heen of we Mel ergens zagen. We zagen een wat gekreukt uitzierende man met een kledinghoes en een aktetas die vermoed uitcheckte, en achter hem een vrouw en een meisje van een jaar of tien. Verderop in de receptie zat een ouder Japans echtpaar gebogen over een stadsplattegrond. Maar mijn vrouw was er niet.

‘Waar is mama nou?’ vroeg William, scherp fluisterend als een souffleur.

‘Kom, dan gaan we haar zoeken.’

Het was een L-vormige receptieruimte, en een bord wees naar de liften en het restaurant om de hoek. We volgden de borden. Het restaurant was zo goed als leeg. Aan onze linkerhand waren de liften, in een soort nis, en er was ook een verhoogde zithoek met grote zwarte leunstoelen die recht tegenover elkaar stonden, aan een stel lage tafels.

En daar was Mel. Ze zat met haar rug naar ons toe, maar ik zou haar herkennen uit duizenden: de slanke welving van haar nek en haar honingblonde haar.

Hé, hallo. Verrassing! Ho.

Ze was niet alleen. Maar met een man die druk sprak. Iets hield

me tegen. Ik kende de man met wie ze in gesprek was: Ben Delaney, getrouwd met een van Mels beste vriendinnen. En hij was meer dan gewoon druk – hij was ronduit boos en zijn gezicht zag rood van woede. Hij onderbrak haar, wees met zijn vinger naar haar en kon een grauw in zijn stem nauwelijks onderdrukken. Mel boog zich voorover en legde een hand op zijn arm. Hij trok zich hoofdschuddend terug.

Hier klopte iets niet.

Ik ging instinctief in Williams blikveld staan. Mijn eerste impuls was naar ze toe te gaan om te zien of het wel goed ging met Mel, maar niet waar onze zoon bij was. Mel zat nu druk te gebaren en Ben staaarde haar aan, opnieuw hoofdschuddend.

Dit is niet geschikt voor Williams ogen.

‘Kom mee, Wills,’ zei ik. ‘Mama is bezig, we gaan weer naar beneden.’

‘Is ze weg?’

‘Laten we in de auto op haar wachten. Dan kunnen we haar niet missen.’

‘Mag ik haar dan mijn diploma laten zien?’

‘Natuurlijk.’

We namen de lift terug naar de parkeergarage en liepen naar mijn auto. Het nummer van Mel stond bovenaan in mijn lijstje met contacten. Ik kreeg meteen haar voicemail.

‘Hallo, dit is de voicemail van Mel, spreek iets in, dan bel ik zo snel mogelijk terug. *Piep.*’

Ik hing op en belde opnieuw. Weer haar voicemail. Nu sprak ik iets in.

‘Hallo liefje, ik ben het. Bel je me even zodra je dit hoort? Ik wou alleen maar even weten of het goed met je is... dat alles in orde is. Bel me.’

Ik wachtte nog vijf minuten en begon me al lichtelijk belachelijk te voelen. Ik had ondertussen thuis moeten zijn, mijn zoon in bad doen. Een goed glas rode wijn drinken. Me voorbereiden op mijn

correctiewerk voor die avond. Maar in plaats daarvan zat ik nu hier in een ondergrondse parkeergarage aan de ringweg en probeerde te bedenken wat er daarboven in hemelsnaam aan de hand kon zijn. Ik wilde poolshoogte nemen maar ik kon William niet alleen laten. Mijn overhemd voelde groezelig en claustrofobisch; een zweetdruppel zocht traag zijn weg over mijn borst.

Dus wat gaan we doen, jongen? Wat als Mel het moeilijk heeft? Wat is er met Ben? Hoelang blijf je hier nog zitten wachten en piekeren, met nauwelijks bereik op je mobiel?

Niks geen plan. Ik ging niets doen, gewoon hier blijven en afwachten. Mijn vrouw verrassen.

Ik had geen plan. Het gebeurde gewoon.

3

Ik opende de Angry Birds-app op mijn iPad, gaf hem aan William op de achterbank en zette de radio aan om mezelf af te leiden. *Five Live* had een item over datingsites aan de hand van een serie korte gesprekjes met vrouwen die vertelden wat ze verwachtten van hun ideale partner. De eisen leken hoog gesteld. Hun perfecte man moest op z'n minst een meter tachtig lang zijn en een goed gevoel voor humor, een lieve glimlach en een strak gespierde buik hebben. Hij moest sterk zijn, maar geen macho. Gevoelig maar ook een goede doe-het-zelver. Hij moest zelfverzekerd zijn maar ook weer niet ijdel. Goed verdienen, maar toch voldoende tijd hebben om zijn deel van het huishouden te doen.

Sodeju. Alleen al de gedachte aan al die dingen was doodvermoeiend.

Opnieuw kreeg ik meteen Mels voicemail. Ik liet het raampje zakken, legde mijn elleboog op de sponning en draaide onder het doorlopende geklets van de man op de radio gedachteloos aan de zwartleren band om mijn rechterpols. Die band was een cadeautje van Mel ter ere van onze trouwdag: leer omdat we toen drie jaar getrouwd waren. Nu zat er een groot jubileum aan te komen – tien jaar – en ik had er al verschillende ideeën voor. Tien stond eigenlijk voor tin, maar iemand had gezegd dat je het ook met diamant mocht zeggen. Dat was mooi. Ik was altijd al van plan geweest haar